

L' O N Z E D E
S E T E M B R E D E 1 9 6 4

p e r

R A F A E L T A S I S

EPISODIS DE LA HISTÒRIA

Rafael DALMAU,

Editor

BARCELONA 1 9 6 4

L'ONZE DE SETEMBRE DE 1714

I

ADHESIO CATALANA ALS AUSTRIES

Un dels fets més sorprenents que registra la història de Catalunya és la intensitat del sentiment d'adhesió a la Casa d'Austria que es produïx entre els catalans poc després de la rendició de Barcelona en 1652. El fet que fos el segon Joan d'Austria, és a dir, el fill bastard de Felip IV i de la Calderona, el qui manés les tropes que van ocupar la ciutat, originant amb aquest fet militar - hàbilment desprovisat de sancions polítiques i de represàlies personals - la seva popularitat desbordant, es conjuga amb la desil·lusió profunda que havia causat l'actuació de França, només interessada a mantenir les seves posicions catalanes mentre convinguessin com a element de negociació i que es satisfia, en canvi, amb allò que a tots els catalans havia de semblar una pura i simple mutilació del país: el Tractat dels Pirineus, amb la cessió als francesos del comtat del Rosselló i de la meitat del de Cerdanya. No és pas que Joan d'Austria, virrei de Catalunya durant tres anys i després dut al poder per la pressió catalana, manifestés una especial gratitud per als catalans, però l'encegament d'aquests a favor del fill de la Calderona es mantindrà molt de temps.

Felip IV moria l'any 1665, als seixanta d'edat i després de quaranta-quatre d'un regnat accidentat i poc feliç. Deixava com a únic successor un infant de quatre anys, el qual havia tingut de la seva segona muller, Marianna d'Austria. Serà el monarca més lamentable que haurà cenyit la corona d'Espanya. Malaltís i degenerat, estava posat sota la regència de la seva mare i d'una Junta de Govern, formada per cinc membres, tres dels quals eren d'origen català, el marquès d'Aitona, de la casa dels Montcada, el valencià Crespí de Valldaura i el cardenal Pasqual de Cardona, fill del qui havia estat virrei de Catalunya després del Comte de Santa Coloma, en 1640.

Aquest reiet esdevenia major d'edat als quinze anys i donava al

L' O N Z E D E
S E T E M B R E D E 1 7 1 4

p e r

R A F A E L T A S I S

EPISODIS DE LA HISTORIA

Rafael DALMAU,

Editor

BARCELONA 1 9 6 4

L'ONZE DE SETEMBRE DE 1714

I

ADHESIO CATALANA ALS AUSTRIES

Un dels fenòmens més sorprenents que registra la història de Catalunya és la intensitat del sentiment d'adhesió a la Casa d'Austria que es produeix entre els catalans poc després de la rendició de Barcelona en 1652. El fet que fos el segon Joan d'Austria, és a dir, el fill bastard de Felip IV i de la Calderona, el qui manés les tropes que van ocupar la ciutat, originant amb aquest fet militar - hàbilment desprovist de sancions polítiques i de represàlies personals - la seva popularitat desbordant, es conjuga amb la desil·lusió profunda que havia causat l'actuació de França, només interessada a mantenir les seves posicions catalanes mentre convinguessin com a element de negociació i que es satisfia, en canvi, amb allò que a tots els catalans havia de semblar una pura i simple mutilació del país: el Tractat dels Pirineus, amb la cessió als francesos del comtat del Rosselló i de la meitat del de Cerdanya. No és pas que Joan d'Austria, virrei de Catalunya durant tres anys i després dut al poder per la pressió catalana, manifestés una especial gratitud per als catalans, però l'encegament d'aquests a favor del fill de la Calderona es mantindrà molt de temps.

Felip IV moria l'any 1665, als seixanta d'edat i després de quaranta-quatre d'un regnat accidentat i poc feliç. Deixava com a únic successor un infant de quatre anys, el qual havia tingut de la seva segona muller, Marianna d'Austria. Serà el monarca més lamentable que haurà cenyit la corona d'Espanya. Malaltís i degenerat, estava posat sota la regència de la seva mare i d'una Junta de Govern, formada per cinc membres, tres dels quals eren d'origen català, el marquès d'Aitona, de la casa dels Montcada, el valencià Crespí de Valldaura i el cardenal Pasqual de Cardona, fill del qui havia estat virrei de Catalunya després del Comte de Santa Coloma, en 1640.

Aquest reiet esdevenia major d'edat als quinze anys i donava al